

I v případě trampsko-countryových alb, tak jako v případě alb folkově folklórních (Strašlivka, Happy to meet, Zuzana a spol.), se mi spojila dohromady k srovnání trojice desek: **Kožený hrdla** (Už

nejsem bouřlivák

),

KV Expres

(

2004-2012

) a

Gladly S.W.

(

Chleba z domácí mouky

).

Gladly S.W. přišli s druhou deskou a s ničím novým. Proč taky, když model Gladly S.W. funguje a má své příznivce. Jako výraz kontinuity zařadili jako bonus na album i písničku

Vítr nad Berounkou

, snad nejslavnější hit minulého alba. Řečeno drsněji, pokud si poslechnete

Vítr nad Berounkou

, znáte celý hudební repertoár skupiny - v písních svůj model příliš neobměňují, ale znovu opakují, jsou v situaci, kdy změna by byla chyba. Písničky jsou vesměs středního, nebo rychlejšího tempa, instrumentace vychází z obsazení kapely tak, aby zněla pokud možno stejně na pódiu i na desce, takže posluchači zbývají texty. Tematicky se dělí rovným dílem o obdiv k hrdinům minulosti, jednoduché příběhy o lásce a o popis vztahů k tramským cílům a symbolům, tentokrát pojatým širěji, než jen Berounka (Krkonoše). Žádné velké umění na desce nehledejte, a tuto absenci také desce nejvíce vytýkají její kritici, ale v tom se mýlí - žádné velké umění ani cílem nebylo, cílem bylo natočit obyčejné, na obyčejné lidi fungující písničky, což se evidentně povedlo, aniž by bylo nutno podkročit určitou laťku vkusu. Nebudu jmenovat, ale máme na naší scéně nejméně trojici interpretů, kteří dělají muziku podobného typu a jsou považováni za „zasloužilé country umělce“ prostě proto, že zůstali svému stylu věrní 30-40 let. To samé čeká za tutéž dobu i Gladly S.W..

{desky 1254}

KV Expres je kapela, se kterou jsem se seznámil na Folkové Ohři letos v létě a hned jsem dostal jejich desku. Asi nejlépe kapelu a její tvorbu vystihnu, když napíšu, že je plně regionální. A to v tom dobrém slova smyslu. Na Karlovarsku populární, s posluchačským zázemím, a značná část repertoáru je právě o Karlovarském kraji a o Ohři, kterou jako regionální řeku popularizují i z hlediska vodáckého. Druhý výrazný tematický okruh textů pak pramení z povolání některých členů kapely (a ostatně i z názvu) - jsou strojvůdci. A tak v jejich písních najdeme i osvětová témata o rušených tratích, které by si zasloužily být alespoň turistickou atrakcí (a některým se to po letech i zase znovu daří). Deska je natočena opět tak, že při živém vystoupení neshledáme příliš mnoho rozdílů, což je koneckonců u kapel tohoto formátu asi nejlepší řešení. I hudebně se drží stylu, který lze vystavět bez problémů i živě na vodáckém tábořišti či v kempu.

Nu, a nakonec jsem si nechal Kožený hrdla. Jejich deska je asi výrazově nejrozmanitější, čas od času je znát, že i experimentují, a tak je taky i z nejrůznějších úhlů nejzranitelnější. Často si odskakují k jazzu či swingu, nebojí se ani tramsky romantických témat, v instrumentaci výrazně zní klarinet. A tak slavná

Margie

, nebo

Lásku budem muset vynechat

, či

Proč tě nikdo nemá rád

dopadly v jejich podání velmi obstojně, s nadhledem i s humorem, pro swingující jazzmany tak typickým, naproti tomu v případě písně

Jarní nálada

se prostě slovu kýč nevyhnete. Její sestry -

Letní nálada

,

Podzimní nálada

a

Zimní nálada

dopadly o poznání lépe, snad, že to nejsou tak prudce romantická období. Trochu neorganicky je na desce i kuplet

Letní noc

, velmi duchem připomínající song

Summer nights

z Pomády - ten taky aktéři nemohli myslet vážně. Nástrojová pestrost je v případě Kožených hrdel spíše na škodu, kapela se místy neubrání jisté šramlovitosti, v případě tramských či countryových písní pak jisté povrchnosti - ale to je cena za pestrost zvuku (výše uvedené dvě kapely se na tento tenký led nepouštějí, a proto unifikace jejich repertoáru pro ně nakonec může vyznít kladněji, než rozmanitost pro Kožená hrdla). Pobavení vyvolá naléhavá píseň

Vrať se

(míněno na Sázavu a na osadu) s veršem:

„ten člověk, co mu vaříš/možná zná Paříž/ možná zná ještě více/ale nezná Píkovice“

. Ale zlobit se na ně prostě nemůžete. Z uvedené trojice se Kožený hrdla asi nejvíce baví nejen muzikou, ale i tím, jaký dojem dělají na posluchače, pokud si rovnou z nich nedělají legraci.

Jakkoliv jsem byl zpočátku spíše nakloněn tomu kroutit nad deskou hlavou, povytahovat obočí a zvedat prst, nakonec to skončilo pobaveným úsměvem. Nicméně bych vám tuto desku doporučil k poslechu asi nejvíce, protože některé kusy na ní obsažené prostě popsat nelze (v dobrém i zlém), na rozdíl od prvních dvou kapel tohoto článku, které se charakterizují naopak docela dobře.

{desky 1246}